

Sygn. akt II K 186/16

2 Ds. 154.2016

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 września 2016r.

Sąd Rejonowy w Lwówku Śląskim II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący **SSR Justyna Krzysztofik - Skrzydłowska**

Protokolant Judyta Kurmańska

bez udziału Prokuratora

po rozpoznaniu w dniach: 18.08.2016 r. i 28.09.2016r.

sprawy **E. C.**

urodz. (...) w L.

syna J. i M. z d. K.

oskarżonego o to, że:

w dniu 01 grudnia 2015r. w O. powiatu (...), prowadził na drodze publicznej samochód osobowy marki V. (...) o nr rej. (...) znajdując się pod wpływem substancji psychotropowej w postaci metamfetaminy o stężeniu we krwi w ilości 0,77 mg/ml, co jest porównywalne do stężenia alkoholu we krwi w zakresie od 0,8-1,2‰

tj. o czyn z art. 178a § 1 kk

I. oskarżonego E. C. uznaje za winnego popełnienia czynu opisanego w części wstępnej wyroku przyjmując, że stężenie metamfetaminy we krwi wynosiło 77 ng/ml i eliminuje z opisu czynu sformułowanie „co jest porównywalne do stężenia alkoholu we krwi w zakresie od 0,8-1,2‰” tj. popełnienia występku z art. 178a § 1 k.k. i za to na podstawie art. 178a § 1 k.k. wymierza mu karę 5 (pięciu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk i art. 70 § 2 kk wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres 2 (dwóch) lat próby;

III. na podstawie art. 73 § 2 kk oddaje oskarżonego w okresie próby pod dozór kuratora;

IV. na podstawie art. 42 § 2 kk orzeka wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 3 (trzech) lat;

V. na podstawie art. 43a § 2 kk orzeka od oskarżonego świadczenie pieniężne w kwocie 5000 (pięciu tysięcy) złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej;

VI. na podstawie art. 63 § 1 kk. zalicza oskarżonemu na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności dzień zatrzymania tj. 01.12.2015 r.;

VII. na podstawie art. 63 § 4 kk. zalicza oskarżonemu na poczet orzeczonego zakazu okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 01.12.2015 r.;

VIII. na podstawie art. 624 § 1 kpk zwalnia oskarżonego w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych.

Sygn. akt II K 186/16

UZASADNIENIE

SĄD REJONOWY USTALIŁ NASTĘPUJĄCY STAN FAKTYCZNY:

W dniu 1 grudnia 2015r. w godzinach popołudniowych E. C. – mieszkaniec K. po uprzednim zażyciu narkotyku w postaci metamfetaminy wsiadł do samochodu osobowego marki V. (...) o nr rej. (...) i udał się do Ś.. Wraz z wymienionym podróżował D. T. zajmujący przednie siedzenie pasażera. W drodze powrotnej kierujący pojazdem E. C. w miejscowości O. w związku z zaistniałym zdarzeniem drogowym został poddany kontroli policyjnej.

(dowód: częściowo wyjaśnienia oskarżonego E. C. – k. 20-21, 65 verte – 66, zeznania świadka G. W. – k. 14, 66- 66 verte, częściowo zeznania świadka D. T. - k. 71 verte)

E. C. prowadził na drodze publicznej samochód osobowy pod wpływem substancji psychotropowej. W trakcie kontroli na pytanie funkcjonariusza Policji G. W. spostrzegającego nietypowe zachowanie: nieskładne budowanie wypowiedzi , wyraźnie pobudzenie, błędny wzrok, stwierdził, że zażył metamfetaminę.

(dowód: zeznania świadka G. W. – k. 14, 66 - 66 verte)

Pobrano krew do badań i według treści wydanej następnie opinii stężenie metamfetaminy we krwi E. C. w dacie czynu wynosiło 77 ng/ml.

(dowód: opinia Instytutu Ekspertyz Sądowych –k. 5-8, protokół zatrzymania osoby – k. 2, protokół pobrania krwi – k. 3)

E. C. ma obecnie 18 lat. Zarejestrowany jako osoba bezrobotna bez prawa do zasiłku, pozostaje na utrzymaniu matki. Jest bezdzietnym kawalerem. Z uwagi na wrodzoną wadę serca przeszedł w 1998r. na Oddziale Kardiologii Dziecięcej Wojewódzkiego Szpitala (...) we W. zabieg operacyjny i pozostaje pod stałą kontrolą kardiologiczną.

(dowód: wyjaśnienia oskarżonego E. C. -k. 20 - 21, dokumentacja medyczna – k. 36-64 kserokopia decyzji – k. 69)

E. C. nie był uprzednio karany sądownie.

(dowód: dane o karalności – k.27)

E. C. przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Jednocześnie wyjaśnił, że przed zdarzeniem, w dniu 27 listopada 2015r. znalazł na przystanku w K. woreczek z zawartością substancji w postaci kryształków i zorientował się, że to narkotyk. Zażył substancję z ciekawości na imprezie towarzyskiej w tamten dzień. Po powrocie do domu, obudził się z lekkim kacem i czuł się bardzo dobrze. W dniu 1 grudnia 2015r. udał się do Ś. wraz z kolegą na praktykę zawodową. W drodze powrotnej z uwagi na zmęczenie wobec praktyk trwających od godz. 7.00 do 14.00 doszło do zdarzenia drogowego z jego udziałem w konsekwencji czego przeprowadzona została kontrola policyjna. Na pytanie, czy zażywał narkotyk odpowiedział twierdzącą nie przypuszczając, że środek ten w jego organizmie będzie utrzymywał się tak długo.

Zapewniał, że narkotyki zażył jedyny raz w życiu, w trakcie imprezy i prowadząc samochód nie miał świadomości, że w jego organizmie znajduje się jeszcze zażyta substancja.

SĄD ZWAŻYŁ, CO NASTĘPUJE:

Wyjaśnieniom oskarżonego w zakresie zażycia substancji psychoaktywnej Sąd dał wiarę, bowiem korespondują one z pozostałym wiarygodnym materiałem dowodowym ujawnionym w toku rozprawy głównej.

Wyjaśnienia w dalszej części, a mianowicie przeświadczenia, że po upływie długiego okresu od zażycia narkotyku, nie mógł pozostawić on śladów w organizmie, a w konsekwencji nie miał wpływu na kierowanie pojazdem mechanicznym pozostają w rażącej sprzeczności przede wszystkim z treścią i wynikami pisemnej opinii z zakresu toksykologii ujawniającej w sposób niezbity nie tylko sam fakt, ale i stężenie narkotyku we krwi oskarżonego w dniu zdarzenia.

Zauważalna odmienność pomiędzy wynikiem opinii, a treścią zarzutu aktu oskarżenia w zakresie ilości ujawnionego narkotyku wymagała jedynie od strony Sądu korekty zapisu, która pozostawała bez znaczenia orzeczniczego w sprawie. Wartość bowiem pierwotnie zawarta w akcie oskarżenia - tj. 0,77 mg/l ujęta została przez Sąd jako stężenie narkotyku na poziomie zgodnym z treścią opinii - 77 ng/l. W zakresie zaś samego wyniku opinii strony w toku postępowania nie dostarczyły żadnych podstaw, by móc podważyć prawidłowość wykonanego badania. Wylimitował Sąd także z opisu czynu sformułowanie dotyczące porównania ustalonego stężenia narkotyku ze stężeniem alkoholu we krwi mającym odpowiadać zakresowi od 0,8 do 1,2 ‰. Dostrzec bowiem należało, że to ogólnie ujęte porównanie, jak wynika z k.7 opinii, oparte zostało na wynikach badań epidemiologicznych, w wyniku których amfetamina zaliczona została do związków „wysokiego ryzyka”, jako wywołująca zaburzenia psychomotoryczne skutkujące wzrostem ryzyka doznania ciężkich obrażeń ciała lub poniesienia śmierci, jak w przypadku prowadzenia pojazdu pod wpływem alkoholu etylowego w zakresie stężeń 0,8-1,2 ‰. Skoro opinia nie zwierała wyraźnego porównania stężenia metamfetaminy (pochodnej amfetaminy) ujawnionej konkretnie u oskarżonego z występującym wówczas przełożeniem na stężenie alkoholu w organizmie oskarżonego, tak zawarte sformułowanie jako zbyt ogólne, nie doprecyzowujące stanu oskarżonego, należało wyeliminować. Eliminacja ta jednak również pozostawała bez znaczenia orzeczniczego w sprawie, ponieważ ustawowym znamieniem przestępstwa zarzucanego E. C. z art. 178a § 1 kk. było prowadzenie pojazdu mechanicznego pod wpływem środka odurzającego, a ściślej substancji psychoaktywnej w postaci metamfetaminy.

Miał Sąd na względzie konieczność rozważenia ponad sam wynik badania toksykologicznego, czy istotnie E. C. kierował pojazdem pod wpływem metamfetaminy, czy też po jej użyciu. W aktualnym stanie prawnym, wobec braku zdefiniowania stanu „pod wpływem środka odurzającego”, o jakim mowa w art. 178a § 1 k.k. oraz stanu „po użyciu środka podobnie działającego do alkoholu”, którym posługuje się art. 87 § 1 k.w. sąd rozpoznając sprawę musi każdorazowo ustalić, czy zażyty środek miał realny wpływ na sprawność psychomotoryczną kierującego pojazdem w stopniu podobnym, jak w sytuacji znajdowania się pod wpływem alkoholu.

(tak: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 grudnia 2014r., II K 219/14, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 października 2013r., IV KK 136/13)

Okoliczności powyższe podlegają ustaleniu przede wszystkim poprzez określenie, w jakim stopniu zażyta substancja narkotyczna miała widoczny, realny wpływ na zachowanie sprawcy.

Analiza zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego w tym zakresie nie nasunęła żadnych wątpliwości co do wyczerpania przez E. C. ustawowych znamion zarzucanego aktem oskarżenia przestępstwa z art. 178a § 1 k.k. Dostrzec należy, że ponad wyniki badania krwi i oświadczenie oskarżonego z toku kontroli o spożyciu metamfetaminy, które to dokumentują fakt zażycia narkotyku, na okoliczność, że oskarżony kierując samochodem znajdował się pod wpływem środka narkotycznego, wskazują w sposób niezbity zeznania funkcjonariusza Policji G. W.. Zeznania tego świadka przekonują, są logiczne. Policjant mający bezpośredni kontakt z oskarżonym powziął wątpliwość co do stanu, w jakim oskarżony się znajdował przypuszczając, że może być to stan spowodowany albo spożyciem alkoholu albo zażyciem narkotyku. To zadecydowało o badaniu na zawartość alkoholu i wobec wyniku negatywnego o dalszym pytaniu o ewentualne zażycie środków psychoaktywnych. Z zeznań policjanta wynika, że oskarżony był widocznie pobudzony, wypowiadał się chaotycznie, przeskakiwał z tematu na temat, unikał kontaktu wzrokowego. Dostrzegalna u oskarżonego wada wymowy nie zmieniała u policjanta przeświadczenia odnośnie nietypowego zachowania na miejscu zdarzenia. Powyższe oznacza, że zażyty uprzednio narkotyk oddziaływał na zachowanie oskarżonego i miał

realny wpływ na jego zdolności psychomotoryczne. U oskarżonego opisane dostrzegalne objawy to typowe objawy toksycznego działania metamfetaminy na ośrodkowy układ nerwowy.

Nie doszukał się Sąd żadnych obiektywnych powodów, dla których G. W. –osoba obca oskarżonemu przy wykonywaniu czynności służbowych ponad dokumentowanie okoliczności zdarzenia drogowego miałby kłamliwie, bezpodstawnie narażać oskarżonego na niezasadną odpowiedzialność karną. Zaznania te przy tym korespondują z treścią opinii toksykologicznej i są wewnętrznie spójne, toteż Sąd dał im wiarę w całości.

Nie zostały w toku rozprawy głównej przedstawione również przekonujące argumenty, by podważyć treść wniosków opinii toksykologicznej. Opinia ta jest wewnętrznie spójna, konsekwentna, sporządzona na prawidłowo pobranym do badań materiale w postaci krwi oskarżonego. Dokumentowi temu Sąd dał wiarę w całości.

Za wiarygodne Sąd uznał w ogóle nie kwestionowane przez strony w toku postępowania dalsze nieosobowe dowody w postaci protokołów zatrzymania , pobrania krwi, danych o karalności, decyzji o statusie oskarżonego, jako osoby bezrobotnej oraz dokumentacji medycznej na okoliczność stanu zdrowia oskarżonego.

Zatrzymanie oskarżonego oraz kontrola miały związek z techniką jazdy oskarżonego, a badanie z jego zachowaniem, które determinowane było zażyciem substancji psychoaktywnej . W tym zakresie zeznania podróżującego z oskarżonym pasażera D. T. nie są wiarygodne. Niewiedza odnośnie okoliczności zażycia metamfetaminy nie oznacza, że oskarżony narkotyku nie zażył tym bardziej, że sam to przyznaje. Zapewnienia zaś o niezauważalnym wpływie narkotyku na zachowanie , pozostają w rażącej sprzeczności z wiarygodnymi zeznaniami policjanta oraz treścią opinii z zakresu toksykologii. Zdaniem Sądu D. T. – kolega oskarżonego próbując zachować lojalnościową postawę , składa zeznania tendencyjne, ukierunkowane na polepszenie sytuacji procesowej oskarżonego.

Przy tak kształtującym się materiale dowodowym Sąd doszukał się podstaw świadczących o kierowaniu przez oskarżonego pojazdem mechanicznym pod wpływem substancji psychoaktywnej jaką jest metamfetamina, która to zgodnie z utrwalonym orzecznictwem i judykaturą podpada pod karnoprawne ujęcie w art. 178a § 1 k.k. środka odurzającego. Art. 178 a k.k. swoim zakresem obejmuje bowiem nie tylko środki odurzające wskazane w ustawie z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii, lecz również inne substancje pochodzenia naturalnego lub syntetycznego, działające na ośrodkowy układ nerwowy, których użycie powoduje obniżenie sprawności w zakresie kierowania pojazdem.

(tak uchwała Sądu Najwyższego z dnia 27 lutego 2007r. I KZP 36/06)

Biorąc pod uwagę okoliczności podmiotowo – przedmiotowe leżące w granicach cech przypisanego oskarżonemu czynu oraz w oparciu o treść art. 115 § 2 k.k. Sąd uznał, że stopień społecznej szkodliwości czynu jest znaczny. Zachowanie razi nagannością, skoro dotyczyło przejazdu w drodze powrotnej ze Ś. w kierunku M., w godzinach popołudniowych, po uprzednim rozmyślnym wprowadzeniu się w stan odurzenia. Oskarżony przewoził pasażera, z którego udziałem doszło do zdarzenia drogowego. Popelniając przedmiotowe przestępstwo naraził bezpieczeństwo podróżującej z nim osoby, a także innych uczestników ruchu drogowego.

Przy wymiarze kary Sąd za okoliczności łagodzące przyjął młody wiek oskarżonego i uprzednią niekaralność. Okoliczności obciążających Sąd się nie doszukał.

Okoliczności dotyczące wejścia oskarżonego w posiadanie substancji psychotropowej dla czynienia ustaleń w granicach zarzutu pozostawały bez istotnego znaczenia. Podobnie należy ocenić zaspokojenie, jak podaje oskarżony, ciekawości poprzez zażycie porcji narkotyku. Dodać jednak należy, że wobec ujawnionej u oskarżonego zaleczonej operacyjnie wrodzonej wady serca zażywanie tego rodzaju środków nie powinno następować tak bezrefleksyjnie z obawy o skutki dla własnego stanu zdrowia.

Wobec powyższego Sąd uznał, uwzględniając znaczny stopień społecznej szkodliwości czynu oraz dyrektywy wymiaru kary z art. 53 § 1 i 2 k.k. że karą sprawiedliwą i słuszną w odczuciu społecznym jest kara 5 miesięcy pozbawienia wolności.

Kara w takim właśnie wymiarze stanowić będzie zasłużoną, realną dolegliwość i zdoła skutecznie wdrożyć sprawcę do przestrzegania porządku prawnego w przyszłości. Przyniesie oczekiwany efekt wychowawczy i mobilizujący do dbałości o poszanowanie zasad prawa. Jednocześnie jest to sankcja represyjna mająca uświadomić oskarżonemu - osobie młodej nieuchronność kary za wejście w konflikt z prawem.

Z uwagi na fakt, że E. C. jest sprawcą młodocianym i nie był dotąd karany sędownie Sąd doszedł do przekonania, że daje gwarancję przestrzegania porządku prawnego w przyszłości bez konieczności wykonywania kary w warunkach izolacji więziennej. Z tych względów na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 2 k.k. wykonanie kary warunkowo zawiesił na okres 2 lat próby oddając jednocześnie oskarżonego, stosownie do obowiązku wynikającego z art. 73 § 2 k.k. , pod dozór kuratora.

Sąd na podstawie art. 42 § 2 k.k. orzekł ponadto wobec oskarżonego obligatoryjny zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na minimalny okres trzech lat, zaliczając na jego poczet po myśli art. 63 § 4 k.k. czas zatrzymania prawa jazdy od dnia 1 grudnia 2015r. Środek karny orzeczony na okres 3 lat, wystarczy do uświadomienia oskarżonemu rodzaju odpowiedzialności wymaganej od każdego kierowcy, czas wyeliminowania uprawnień do poruszania się po drogach publicznych wszelkimi pojazdami mechanicznymi będzie ważnym i potrzebnym doświadczeniem życiowym w kształtowaniu pozytywnej postawy wobec porządku prawnego.

Na podstawie art. 43 a § 2 k.k. Sąd orzekł nadto obligatoryjny środek w postaci świadczenia pieniężnego w kwocie minimalnej tj. 5000 zł, mający oddziaływać na kształtowanie świadomości prawnej społeczeństwa.

O kosztach sądowych, wobec pozostawiania oskarżonego na utrzymaniu matki i posiadanego statusu osoby bezrobotnej bez prawa do zasiłku, nadto znacznej wysokości świadczenia pieniężnego , Sąd orzekł w oparciu o art. 624 § 1 k.p.k. uznając, że uiszczenie kosztów łączyłoby się z nadmiernym uszczerbkiem finansowym dla oskarżonego i godziłoby w podstawy jego egzystencji.